

Ja hem entrat als titulars

Dc, 17/02/2010 per Jordi Llisterri...

[Laeto animo](#)

No es tracta de fer un exercir d'endogàmic (o si) però val la pena comentar la repercussió de la notícia que [donàvem](#) aquest dilluns sobre la [possible estada](#) de Benet XVI a Barcelona. Per als periodistes la notícia era un caramel perquè conjuga dos elements dels que tothom en té referents: el papa i la Sagrada Família. Era fàcil que funcionés, encara que no estigui decidit i confirmat, tot i que si molt madurat.

A partir d'aquí es van desplegar els clàssics exercicis de la professió, després de rebre el correu enviat des de la redacció. D'una banda, l'alarmant "retalla i enganxa" que recórrer la xarxa i contra el qual no hi ha res més a fer que lamentar-se. Alguns mantenint la mínima dignitat de fer un vincle a la font original, altres només citant-la i d'altres apropiant-se del text directament.

Un altre nivell és el dels qui viuen de les agències de notícies. Europapress va confirmar el contingut amb una trucada al president delegat del Patronat de la Sagrada Família i van [llançar](#) el tema dient que ho publicava una "revista". Això ha fet que el portal d'internet CatalunyaReligió.cat es converteixi en una revista a bona part de la premsa catalana. L'altra pràctica habitual és intentar dissimular una mica i fer el màxim exercici de periodista de taulell, explicant el mateix d'una altra manera ([El Punt](#), [Avui](#), [El País](#), [3cat24](#)...). Exercici que sempre té el seus riscos, com convertir CatalunyaReligió.cat amb "una associació laica estretament vinculada a altes instàncies de l'Església", com si fóssim la font oficiosa del bisbat.

Després hi ha els qui s'ho treballen una mica, com Catalunya Ràdio, Ràdio Estel, o la COM, trucant-nos per recollir algunes declaracions. Que, d'altra banda, significa entrar a la roda de cada mitja hora repentint-se a Catalunya Informació.

També és interessant veure com després tothom s'ho adapta com li convé. Un exemple és a Galicia Hoxe, on el que [destaquen](#) és que el papa no anirà al Xacobeo. ¿A quantes ciutats ha anat abans el papa i això no ha estat pas un greuge comparatiu per Barcelona?

Una altra reacció a comentar és la discreció. Actitud raonable. Si era la notícia que [t'hauria agradat donar](#) o que tenies darrera l'orella però no l'havies pogut treballar, res millor que fer passar el tema el més discretament possible. I, alhora, moure's per si trobes a través de les teves fonts un [element nou](#) a la notícia, o fins i tot, si pots, tombar-la. Forma part de la sana competència periodística. Ho veurem en aquest tema que encara no està tancat i confirmat. ¿Qui no tindrà ganes d'avançar-se a la confirmació oficial o d'estar en condicions d'assegurar que la visita ha caigut de l'agenda pontificia? Felicitem ja al primer.

Finalment, el minut de glòria de CatalunyaReligió.cat l'hem tingut en figurar el tema en els titulars de Telenotícies Migdia d'aquest dimarts, mantenint la pràctica habitual de TV3 de no citar la font original d'un tema ni que els matins (pregunteu a qualsevol redacció de Barcelona). Titulars que permeten constatar un altre fenomen ben habitual: la retroalimentació. És a dir, CatalunyaReligió.cat treu el tema dilluns a les cinc de la tarda, se'n fan ressò les agències i alguns diaris i ràdios al vespre, al TN [surt](#) dimarts al migdia, La Vanguardia [recupera](#) el tema

dimarts a les tres de la tarda en el seu portal que el dilluns no se'n havia fet ressò, i dimecres encara porta cua.

Dit tot això, remarcar que és només una descripció dels vicis i rutines dels qui vivim del món mediàtic. Tots els qui hi estem posats. On un valor fonamental és la primícia i la rapidesa. I on tots, inclòs un servidor, comentem errors, a vegades els més bàsics. Però si no escrivíssim donant la cara cada dia segur que no ens passaria. I si tots plegats no tinguéssim ganes de que el món girés tan despresa, tampoc.

Telenotícies Migdia 16/02/2010. Ho podeu veure als titulars inicials i al minut 15'20''.